О гетьте, гетьте, звуки жалю!
...Колись був любий цей мотив,—
Тікаю нині якнайдалі,
Щоб він минулим не гнітив.
Не згадуй, арфо, днів тих гожих,—
Усе розтануло, як дим...
Без болю думати не можу,
Яким я був і став яким.

Навік умовкнув голос-диво,
Що повнив чаром ті пісні.
І, ставши скорбні, їх мотиви
Звучать, як реквієм, мені.
В них, Тірзо, ти жила, бувало,
Аж доки голос не завмер.
Те, що гармонію складало,—
Безладний серцю звук тепер.

Замовкло все! Моєму ж вуху
Далекий відгомін луна.
Але не радує він слуху,—
Давно померла вже вона.
Та в сні на голос той непевна
Душа здригається зчаста...
Проснуся. Слухаю. Даремно:
Довкола тиша й самота.

Вві сні чи наяву — для мене
Ти, Тірзо,— мрія чарівна,
Зоря, що сяєво спасенне
Кида над відхланню одна.
І хто шляхом життя невміло
Бреде під бурю і пітьму,

Оплаче зірку, що згоріла,
Світивши в темряві йому.

6 грудня 1811